

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Iсториōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXVII. De iis quae Constantinopoli orthodoxis Episc. acciderunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

& dextro poplite debilitatus fuerat. Quo deinde ad immortalem vitam translato, Cyrilus Apostolicæ doctrinæ aceritus propagator, Episcopalem gratiam promeruit. Hi cum de primatu inter se contendenter, reipublicæ Christianæ gravissimorum malorum causam præbuere. Nam Acacius quidem, levè quadam occasione arrepta Cyrrillum deposuerat, & Hierosolymis expulerat. Cyrrillus vero, Antiochiam quidem prætergressus est, cum eam pastore orbaram videret. Tarsum autem profectus, cum admirando Silvanum vixit. Hoc enim eo tempore Ecclesiam illam administrabat. Quod cum Acacius rescivisset, litteras scripsit ad Silvanum, cique depositionem Cyrrilli nuntiavit. At ille, & Cyrrillum reveritus, & populum reformidans, ut pote qui Cyrrilli concionibus admodum delectaretur, eum ab Ecclesiastico ministerio haudquaque prohibuit. Porro cum Seleuciam convenienter, Cyrrillus cum Basilio, Eustathio, Silvano ac reliquis sacerdotibus simul confedit. Acacius vero, & ipse quidem accessit ad Episcopos illic congregatos, qui erant numero centum & quinquaginta. Sed se cum illis consilium inititurum negravit, nisi Cyrrillus è Concilio submoveatur, quippe qui Episcopatu exutus fuisset. Ac nonnulli quidem eorum qui pacis studiosi erant, Cyrrillum rogabant ut è Concilio discederet; post doctrinæ fiduci discussionem, ejus causam examinaturos se esse pollicentes. Sed cum Cyrrillus non obtemperaret, Acacius relictis illis abcessit. Et cum Eudoxio congressus, metu quo tenebatur cum liberavit, animumque ei addidit, spondens se patronum ipsi atque adjutorem fore. Et in Concilium quidem ingredi eum vettuit: sed una cum illo Constantinopolim profectus est.

A ικού τὸ ἀγκύλης ἐσέρητο τὸ δεξιαῖς τάχτῃς τὸ εἰς τὸ αὐγήρω μετασάντος Βίου, κύριον τὸ τῆς Ἐπισκοπῆς χάρει τὸ ἔξιών, τῷ δόματων φερούμενος ὑπέμαχον. Στοιχεῖς αἱ λίλας τοῖς πεζοῖς οἰνοφύλακες, μεγίστη κακῶντοῖς κονοῖς ἐθρόνοις φέρενται. οἱ μὲν γὰρ ἄλιποι μηράς πινάς δύρων ἀφορμαῖς, κατεῖλετον κύριοις τοῖς τερποσούμων ἐξίλαστον. οἱ δὲ κύριοι τὸν μὴν ἀνιούσταν παρείλυθε, ποιηθρος αὐλίας ἐσερπιθρίων δύρων εἰς τὸ ταρσὸν ἀφίκειθροι, τῷ θαυμαστῷ Σωτῆρι Κιλεανῷ. οὗτοι γὰρ κατέκλενον τὸν καιρὸν, καί την οὐρανοῦ στέλνεσθαι τὸν κιλιποῖς. Τοι μαθὼν ὁ ἀνάκτος, ἐπέσθλετῷ Κιλεανῷ, καὶ τὸν καθαίρεσιν τὸ κυρίλλης μεμόνυκεν. οἱ δὲ κοῦ τὸν κύριον αἰδημύροι, καὶ τὸ πλῆθος τοῦ ὑφορώμενοι. οἵδια γάρ τὸ κύριλλα διδασκαλίας απίκλανε, τὸν κλησιακῆς ἡγένωλυτελετεργίας. ἐπεδὴν τὸ Σωτῆρον εἰς τὸν Κελδύκαν, ἐκονάδι μὲν τοῖς αἱματὶ τὸν βασιλίδον κούδισά έποιον Κιλεανὸν οὐ τοῖς λοιποῖς ὁ κύριλλος τὸ Σωτῆριον. οὐδέ γε ἀνάκτος, ἀφίκειθροι μὴν ἀντοῖς τοῖς οὐρανοῦ στέλνοντο τὰς Ἐπισκοπὰς. πεντίκοντα δὲ ἡστάνεισαν. ἔφασκε γάρ τὸ πέτροντερον αὐτοῖς κονιωσθεῖ τῷ βραχιομάτων, πεινέειν γέρεας τὸ συλλόγιον κύριλλον, ἀτεδητὸν δέχειρωσιν γεγυμνωμένον καὶ τινες μὲν τῷ τε εἰρήνης τῷρε, μητρεμένων, ὑποχωρίσαντες κύριλλον ἵκετεον, ὑπάρχειν μενοιμέντης τὴν τῶν δοματῶν διάκρισιν, καὶ τὸν κατὰ αὐτὸν ἴστοθεσιν ζεζέλειν. ἐπέδην τὸ Σολεῖτε, καταλιπών μὲν αὐτοῦ ὁ ἀνάκτος ζεζελήνυθεν. οὐδοξιώτερον συγχεινόμενοι, τὸ μὲν ἔκειμενον ζεζέλασε δέ τοι θάρσος τὸ γένεντε, σωτήρος αὐτὸν συναλιώντες τασσόμενος ἕστας, γε εἰς μὲν τὸ σωτέριον εἰσελθεῖν αὐτὸν διακρίνειντες τὸν διαταραχόντα τὸν οὐρανόν, τὸν

CAP. XXVII.

*De sis quæ Constantinopoli Orthodoxis
Episcopis acciderunt.*

CONSTANTIUS enim ab Occiden-
tis partibus reversus, ibi tunc mo-
rabatur. Apud quem Acacius cùm E-
piscopos Seleuciae congregatos multis
de causis accusasset, improborū homi-
num cœtum appellans, ad exitium ac
perniaciē Ecclesiarum collectum, Im-
peratorem ad iracundia incitavit. Sed

K₂O, %

Πι:ρὶ τῶν ἐν κατεστημένοις τοῖς ὅρθοις ἀποκόποις
εἰσιν εὐθύταν.

ΚΩνσάνι^Θ. γν̄ δότο τῆς ἐποχῆς ἐπανελθὼν, ἐν ταυτῇ δίετριβε. πολλὰ δὲ τῶν συνεληλυθότων ἔπει τοι βασιλέως καὶ ιηγορσας, καὶ σύνημα πονηρῶν αὐτιθρώπων δύοκαλέσας, ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ λύμητῶν ἐκκλησιῶν συκρεούμενον, τὸν βασιλεὺς αὐτῷ ψευδομόν.

εχήκισα ἐάνθι χαλεπῆνα πεποίκεν, αὶ καὶ
ιδού πανδύφυμα κανταύνοντος οὐ βασιλεὺς
τῶν ιεροσολύμων ἐκκλησίαν γεραιών, δεδώ-
κε τῷ μακαρεῖσθαι τῷ πόλεως ἐκένεις δέχεται,
καὶ ταῦτα φεύγειται λόμῳ, τῷ θεῖον βα-
σιλόματι. Οὐ πιειται λαζαρίτης ἐπὶ χειστῶν
ἀντικαλεσκόμενος τημάτων τεπέκανετον
κύριλλον εφη, καὶ ταῦτα τινὰ τῶν οὐ πιε-
μένων λυχνίοις πειάλλεν, φεύγειται
μὴ, σεχεμένον ἐπεστίλλεται, καὶ
θανάτῳ φεύγειται. Τονέφη ποιωνόεχον-
τες, καὶ τοῖς αἴλοις δικάζειν Πηγάρε-
σι. ταῦτα λαβόντες τὴν αἴφοιμην τῷ βασι-
λέων ὁ περσιλεύοντες, πειθεστὸν βασιλέα
μη πᾶσαν αἴροισται τῶν συνδονῶν. δεδίεσται
γάρ τι πλήθες τῶν συμφωνιῶν. αἴλοι δέκατοι
τρυμένοις. Εἰ τετοις εὐτάθι. Καὶ οὐδὲ μένος,
καὶ βασιλέως οὐ γαλάτης, καὶ σιλβανος ὁ ταρ-
σος, καὶ ἐλεύθερος οὐκέτι. Εἰ τοις φεύγομενοι,
παρεκάλεντον βασιλέα, τὴν εὐθοξίαν βλασ-
φημίαν τε φεύγονταν εἰς εγχθῆναι. οὐ
τοῦτο τῶν τανάκηα πεφευγκότων διδασκό-
μενος, ἔλειψε χειραπέτερον. Καὶ τὸν δια-
κειθῆναι, εἴθε τωτά καὶ σκένον εἰς ελασθῆναι.
Εἰ βασιλέως τοῦ περίθεα συνθεία βαρρόταν-
τος, καὶ σὺν παρροιᾳ τον βασιλέα, καὶ διελέξαν-
τος αἱ τοις δότοις οἰκοῖς ἐπιβλεύοντος δόγμα-
σιν, ἐχαλεπήνη μὲν οὐ κανταύνοις. στυγῆται ἐ-
πεστεταξεῖτον βασιλεῖον, αἱ ζάλης αἴποντος
ἐκκλησίας γνωμένον. πανταμένης ἐπί βασι-
λεῖς διαλέξαντος, ἐπέδη ταῦτα τοῖς πίστεως διαχει-
θῆναι βέλει βασιλεῦ οὐ εὐσάθι. οὐ φη,
ταῦτα πεσεῖσθον. ταῦτα νομοίως πεφεύγομε-
να, αὐτομοιαντὶ τῶν βούλων εἰνι. εἰς θεός οὐ πατήσ-
εις ταῦτα παντα, καὶ εἰς κύριον οὐ πατήσεις χειτος, δι-
εταπάντα αὐτομοιον. οὐ πατήσεις δικαίου. αὐτομοι-
ος αρχούσιος τῷ θεῷ καὶ πατέσι. ταῦτα αὐτο-
γνωμέναι κελεύσαις τηλέκθεσιν δικαίους,
καὶ σόφορα χαλεπήνας περὶ τῶν ἐκκλησιῶν α-
στέβαιν, ηὔστοτὲ εὐθοξίαν εἰ αὐτὸς ταῦτα συγ-
γέγειφεν. οὐ πενθεῖται τανάκηα, καὶ ταῦτα
γεγραφέντα τον αἴποντος εφη. δέποτε οὐ πάντα,
οὐ ταῖς αἰλαῖς μὲν λεόντι. ταῦτα φλαβίαν καὶ

A præcipue Imperatoris animum com-
moverunt ea quæ Acacius aduersus Cy-
rillum commentus est. Sacram enim
vestem, quam Constantinus omni
laude celebrandus, ad exornandam
Hierosolymorum Ecclesiam Macario
eius loci Episcopo donaverat, ut eā in-
dutus, Divini Baptismi ministerium
perageret: ea vestis aureis filis contex-
ta erat: Cyrillum vendidisse dixit, eam
que mercatum quandam ex iis qui in
theatro saltare solent, induisse quidem,
sed inter saltandum collapsum, obtri-
tumq; interierisse. Hoc ascessore, inquit,
& consiliari judicare & de aliis sen-
tentiam ferre aggrediuntur. Hac oc-
casione arrepta, proceres palati per-
suadent Imperatori, ut non totam
synodum: metuebant enim consernum
multitudinis: sed decē duntaxat präci-
puos convocaret. Horum ex nume-
ro fuit Eustathius Armenius & Basilus
Galata, Silvanus item Tarvensis & E-
leius Cyzicenus. Qui cum venissent,
Imperatorem hortati sunt, ut de Eudo-
xii blasphemia & inquis actibus quæ-
stio haberetur. Verū Imperator à
contraria partis sectatoribus admoni-
tus, causam fidei prius disceptandam
esse dixit, tum de illo quæstionem ha-
bendam. Cumque Basilus pristina fa-
miliaritate fretus, Imperatorem libere
coarguisset, tanquam Apostolicæ do-
ctrinæ infidias struenter, commotus
est Constantius: & Basilum silere jul-
xit, utpote qui turbas ac tempestates in
Ecclesiis excitaret. Tunc Basilio dis-
serendi finem faciente, Eustathius Impe-
ratori dixit. Quandoquidem causam
fidei dijudicari cupis, Imperator, vide
quas contra Unigenitum blasphemias
effudit Eudoxius. Simil hrc dicens,
porrexit expositionem fidei, in qua
præter alia multa hæc quoq; impia ver-
ba continebantur. Ea quæ dissimilit
proferuntur, dissimilia sunt secundum
substantiam. Unus Deus Pater ex quo
omnia, & unus Dominus Jesus Christus per quem omnia. Atqui inter se
dissimilia sunt, ex quo, &, per quem.
Filius ergo dissimilis est Deo Patri.
Hanc expositionem cum recitati jus-
sisset Constantius, & ob impietatem in
ea comprehensam graviter indignare-
tur, Eudoxium interrogavit num hæc
ab illo scripta essent? Negavit confe-
stum Eudoxius, & Actuum ista scripsi-
le asseveravit. Hic autem erat Acti-
us, quem olim Leontius Flaviani &

Diodori veritus accusations, diaconatu exuerat. Georgius vero Alexandrinæ insidiator Ecclesiæ, & impiorum verborum & scelerorum facinorum adjutorem habuerat. Sed tunc temporis apud Eudoxium degebat una cum Eunomio. Nam post mortem Leontii cum Eudoxius Episcopatum Antiochenis Ecclesiæ invasisset, Aetius ex Ægypto reversus est, Eunomium secū adducens. Cumque Eudoxium idem cum ipso sentientem deprehendisset, & simul cum impietate Sybariticæ quoq; delicias consecrantे, Antiochenæ urbis, domicilium reliquæ anteposuit. Et unà cum Eunomio stadiis afixus Eudoxii, parasitorum vitam amulatus est: modo ad hunc, modo ad illum venire solitus, ventremq; epulis distendere. Tunc igitur Imperator ea cognitā, Aetium induci jussit. Et cum venisset, expositionem illam ei ostendit, quæ sicutque, num hujus scriptioñis ipse auctor esset. At ille cum & rerum gestarum prorsus ignarus esset, & interrogatioñis causam ne sciret, sperans ex confessione laudem se consecutum, ejus scriptioñis auctorem se professus est. Imperator vero, impietatis magnitudinem considerans, eum exilio damnavit, & in quendam Phrygiæ locum jussit deportari. Et Aetius quidem, cum ex blasphemia sua nullum alium fructū percepisset quam infamiam, palatio exturbatus est. Eustathius vero Eudoxium quoq; idem sentire dixit. Actum enim convivam ejus & contubernalem esse; ejusque voluntati interventem ista conscripsisse. Idq; certissimum esse argumentum dicebat, Eudoxium ejus scriptioñis concium esse, quod nemo preter illum eam expositionem Aetii esse dixisset. Verum Imperator, ex conjecturis, inquit, judices sententiam ferre non debent, sed res gestas diligenter inquirent. Tunc Eustathius: Nobis igitur universis, inquit, persuadeat Eudoxius se non ita sentire, anathema dicendo scriptioñi Actii. Cumq; Imperator eam postulationem libenter amplexus esset, idq; ita fieri præcepisset, Eudoxius tergiversari cœpit, oblatamque ipsi conditionem variis artibus cludere conatus est. Sed cum Imperator indignaretur, minatusq; esset se illum cum Actio in exilium misurum, ut pote impia sententia ac doctrinæ consortem, Eudoxius suam ipsius doctrinam negavit, quam tamen tunc temporis, & postea

διοδώρου καί πυρού εἰς δεδήλωμα, τὸ διακονίας ἐγύμνωσε γεώργιον ἥστε αἰλεξανδρίων Σπίτελο, Σωμαργόν εἶχε καὶ τῷ δυσεῖδι ρημάτων καὶ τῷ ανοσιεργῶν ἐγχάραμάτων τότε μόρτοι μὲν δινόμιοι τῷ διδόξιο Σωτῆρος οὐδὲ τελεθύητος, καὶ δύδοξια τὸ διπλοχεων ἐκκλησίας ἡρπακότε τὴν παρεδρίαν, ἐπανῆκεν δέποτε τῆς αγύρπιας, τὸν δινόμιον αγῶνα· καὶ τὸν διδόξιον εὐρών ὄμοφερον, καὶ πρεστῆ δυσεῖδεια τῇ Συμπατίη καχρημάτῳ χλιδῆ, πάντων πεζούπιμος τὴν εἰς αἰνιοχεῖα διατελεῖν. καὶ Σωμαργίω ταῖς σπείραις παρεπολιθεῖς εἰσεστοι, τὸν τῷ κολάκιον ἐγκλίνεις βίον καὶ μὴρ περιεισθεῖν, νιψὲ ἡ παρεκκένον διτέλε φοιτῶν τε καὶ γαστερόμενος. τότε μάταιοι οἱ βασιλεὺς τοῦ μαρτων, εἰσαχθῆντες παρεστάται τὸν αἴτιον. καὶ εἰσεληπτότος, τὴν εὑρεσιν σπείραις περιέχειν, πυνθανόμενοι εἰς αὐτὰς σπείραις τετοκώς εἰπεῖν λόγον. δέ, καὶ τὰ γεγυημένα πάμπαν αγνοῶν, καὶ τὸν περισσὸν τοῦ Πτίσαμεν τοσούτοις, εὐφυμίαν ἤδη τῆς ὄμολογίας καρπώσας πεστροφής, ἔφη τῷν λόγων σπείραις εἰπεῖν θυμητόν. Καὶ βασιλεὺς τὸν τὸ δυσεῖδειας ὑπέβολην κατιδὼν, εὐθὺς αὐτὸν δέξας εργάσιμον, εἰς πχωεῖα τῆς Φρυγίας πάπα χθῆναι κελεύσας. καὶ σπείραις μὴ τὴν σπείραις βλασφημίας καρπωτά μεντος απρίμαν, δέξεινθη τὸν βασιλεῖαν ευτάξιον ἥστε τὸν εὐδόξιον ἔφη ταῦτα φρενῖν. Σύνοικον γένεται οὐδὲ Συγβούτον τὸν αἴτιον εἶναι, καὶ τῇ τέττα γνώμῃ διακονεῖται σπείραις, τῷ βλασφημίαν Συγβεγραφέναι καὶ τεκμήσαι ἔλεγχονται Σαφεῖς τοις συνδέναι τοῖς γερεμοῖς, τὸ μηδένα ἔτερον, αλλ' αὐτὸν εἰργεναι, αὐτὸς εἶναι τὴν εὑρεσιν. αλλ' όχρη τοπάζονται σὸν διπλαγόντες καὶ εἰνδι, οἱ βασιλεὺς ἔφη, τὰς τε πειραμάτια σὺν ἀκελεείᾳ θέλειν. εἰκνέοντος ευτάξιον, πρότιτο πάντας ήμας μη ταῦτα φεγγεῖν εὐδόξιον, αναθεματίζων τὸ δεῖπνο τούτης εαμμιας έτοις βασιλέως διατασσεῖται, διαμένει τὴν αἴτιον, καὶ τοτε θυμέως πεσεῖται χότος, ανεδίετο μὴρ εὐδόξιον, καὶ πολλαῖς ἐκέχριτη μηχαναῖς, ἐκκλινεῖται τὴν πεύκηνον ἐπεδίνεται ξαλέπινε τὸ βασιλεὺς, καὶ σὺν αἴτιῳ πέμψιν πίπειλοντεν αἵ τῷ δυσεῖδει φρυγίας κοινωνὸν, τὴν δικείαν ἡρνήει διδασκαλίαν, πη καὶ τότε καὶ μέση ταῦτα πεσεῖταιν

πρεσβύτερων διατέλεκεν. αὐτοπήγοις μέντοι A defendere nunquam desstitit. Ceterum ipse quoque vicissim objecit Eustathio, eos etiam consubstantialis vocabulum, quod in Scripturis non extaret, perinde damnare oportere. Sed respondit Silvanus: Άquum etiam est, ut illi voces istas, de non extantibus, & creaturam, & alterius substantiam, quae in Scripturis non extant, nec usquam in Propheticis aut Apostolicis libris leguntur, condemnent, easque à S. conventibus procul abjiciant. His assensus est Imperator, & Eudoxianis precepit, ut anathema istis dicerent. At illi, initio quidem contradicere coeperunt. postea vero animadversa Imperatoris indignatione, ægre licet atque inviti, voces ipsi à Silvano propositas condemnarunt. Exinde vero acrius institerunt, flagitantes ut consubstantialis quoque vocabulum damnaretur. Sed Silvanus arguit ratiocinatus, & vere ad illos & ad ipsum Imperatorem ita dixit. Si Deus Verbum non est ex nihilo, nec creatura, nec alterius substantia, confubstantialis igitur est Deo qui ipsum genuit, utpote Deus ex Deo & lumen ex lumine; eandemque cum Genitore suo naturam habet. Et ille quidem fortissime simul ac verissime ista dicebat: nulli tamen eorum qui adhererant persuasit. Immo ab Acacii & Eudoxii factione ingens clamor excitatus est: & Imperator ira suecensus, minatus est se illos Ecclesiis ejecturum. Tum vero Eleusius & Silvanus cum aliis dixerunt Imperatori, penes illum jus esse statuendi de supplicio; penes ipso vero de pietate atque impietate. Se tamen doctrinam majorum nunquam prodituros. Constantius vero cum corum sapientiam ac fortitudinem, & in tenua Apostolorum doctrina fiduciam mirari debuisse, illos quidem Ecclesiis suis expulit; alios vero in eorum locum substitui precepit. Quo tempore, Eudoxius quidem Constantinopolitanæ Ecclesiæ sedem tyrannice invasit: Eleusio vero Cyzicena urbe ejecto, Eunomium eius loco Episcopum constituerunt. Quibus in hunc modum peractis, Imperator Actium scripto damnari iussit. Itaque impietatis Actii fautores confortè suum condemnarunt. Litteras etiam scriperunt ad Georgium Episcopum Alexandriæ, contra Actium gesta ei significantes. Quam quidem epistolam hoc loco apponam, ut illorum improbitas manifestior fiat.

P

Eos enim qui cum ipsis idem sentie-
bant, & eos qui doctrinæ ipsorum ad-
versabantur, eodem modo tractarunt.

Αγαγόντοις συμφερούσι τοῖς αὐτοῖς
απόλησίας ὀμέχεντο.

Cap. XXVIII.

Epistola Synodica contra Aetium scripta.

*Exemplum Epistole ab universo Concilio
scriptæ ad Georgium contra Aetium
eius diaconum, ob nefariam ejus bla-
phemiam. Sancta Synodus Constanti-
nopolis congregata domino charissimo,
Alexandria Episcopo, Georgio salutem.*

IN condemnatione Aetii quæ facta est à Synodo ob ejus nefaria & plena scandalis scripta, fecerunt quidem Episcopi id quod consentaneum erat Ecclesiasticis regulis. Diaconatu enim exutus, & ab Ecclesia remotus est. Adiectæ sunt à nobis commonitiones, ut nefaria ejus epistole non legantur, sed projiciantur potius, eo quod inutiles sunt & infructuose. Quibus quoq; illud additum volumus, ut ipse si in eodem proposito permanerit, anathematizetur unā cum sectatoribus suis. Et consentaneum quidem erat, ut Episcopū qui ad hoc Concilium convenirent, simul omnes execrarentur eum qui scandalorum, tumultuum ac dissidiorum, & murinoris toto orbe, & seditionis inter Ecclesias auctor fuisset: utq; in sententia quæ contra eum lata fuerat, concordarent. Verum præter votum nostrum & præter omnem expectationem, Serra, Stephanus, Heliодorus, Theophilus & reliqui qui cum illis sunt, nec nostris suffragijs consenserunt, nec sententiæ in eum late simul cum ceteris subscribere voluerunt, licet Serra aliam quoque ejusdem Aetii infamam iactantiam accusaret. Ajebat enim illum ex temeritatis atque audacit̄ prorupisse, ut afficeret, revelata sibi fuisse ea quæ Deus Apostolis ipsis usque in hodiernum diem occultavil-
set. Et post hujusmodi Aetii sermones vesaniae atq; arrogantiae plenos, de quibus Serra testimonium perhibuerat, nunquam tamen supradicti ullis precibus flesti, aut ulla ratione adduci posuerunt, ut omnium nostrum de Aetio judicium suo suffragio comprobarent. Nostamen singulati patientiæ utentes, diu illis pepercimus; nunc indignantes, nunc hortantes, interdum objurgantes, aliquando etiam rogantes, ut in unum convenirent, & cum universa-

τικῶν διατάξισι παραδοθεῖται
σκανδάλων γεμάτας λογογραφίας, τὸ μὲν
ἀκόλυθον τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόνισι
απὸ ταξιδιών επισκόπων πράχην, καὶ
ἔπει τῆς διακονίας, καὶ πλοελεύθερης ἐκ-
κλησιας, καὶ παρανέργειας ἡμέρη πανη-
κλησιαν, μήτε εἰς ἀνάγνωσιν ἐρχεῖται
ἀθεμίτες αὐτὸς επιστολάς, ῥιπτάζεις ἢ αὐτοὺς
διατὸς ἀγενον ή αὐτῷ φελεῖς. τοσοῦτοι μή-
τεοις, καὶ αναθεματίζεις αὐτὸν επικεντρω-
τὴ αὐτῇ προθέσθαι τὸν συναντέντον αὐτὸν. τὸ
μὲν δὲ ακόλυθον ήν, κοινὴ πάντας τε συνε-
θόλας ἐν τῷ συνόδῳ επισκόπων, αποτύπω-
σθαι τοις διατάξισι τῶν Καραχάνην Σχισμάτων
αὐτοῖς καὶ θρύλατον τὴν οἰκεμένην, κοινά-
στεις τοῖς αἱλίατοις τῶν ἐκκλησιῶν, ομονοϊ
δέ τοις τὴν ἔξεινην θεῖσταν καὶ αὐτὸς Φίλοι.
αἱλίατοις εὐχαριστήσαν, καίτοι τοις σέρρατοις
αἱλίατοις αἱλίατοις μανιάδηι καὶ πυρετοῦσι
προειρημένες αἵλιας ἔφασκε γένος αὐτὸν θραυ-
τερατόληη πεποιηθεῖσα λειδυ, οὐσατεροῦσι
απέκρυψεν διὸ τὸ πόσολων μέχειν, ταῦ-
τα αἴποκεναλύφεται απὸ διατέθεισθαι, καὶ
μήτεοις μανιάδης καὶ αἱλίατοις τελόνες
ταῦτα σέρρα μεμαρτυριεύεσθαι αἵλιας, τὸ
ἔνσωπον, εἰδὲ παρεκαλεῖσθαι συμψι-
σαδέ πάσιν ήμιν τοῖς αὐτοῖς τοσούτοις μηδενί,
τὰ μὲν αγανακτίσεις, τὰ δέ τραχαλε-
τες, τὰ δὲ ἐπιλιμνίες, τὰ δὲ καὶ δυσωπήσεις

Κεφ. κη.

Συνεδιπνὸν θητολην καὶ μέτιον χραστέα.

Ἄνιγραφον τῶν χραφέντων τὸ πόσολη
συνόδες γεωργίων τοῖς διακονοῖς αἵλιας,
καὶ τὸ αἱλίτης αὐτοῖς βλασphemίας. Ήτάν
σύνοδος ην ἐν κωνσταντινοπόλει συνελθεῖσα,
κοινῶ τιμιωτάτῳ ἐπισκόπῳ τῆς αἱλίας
δρεῖς γεωργίων χαίρειν.

Tοῦτος διατάξισι τοῖς διατάξισι αἵλιας
σκανδάλων γεμάτας λογογραφίας, τὸ μὲν
ἀκόλυθον τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόνισι
απὸ ταξιδιών επισκόπων πράχην, καὶ
ἔπει τῆς διακονίας, καὶ πλοελεύθερης ἐκ-
κλησιας, καὶ παρανέργειας ἡμέρη πανη-
κλησιαν, μήτε εἰς ἀνάγνωσιν ἐρχεῖται
ἀθεμίτες αὐτὸς επιστολάς, ῥιπτάζεις ἢ αὐτούς
διατὸς ἀγενον ή αὐτῷ φελεῖς. τοσοῦτοι μή-
τεοις, καὶ αναθεματίζεις αὐτὸν επικεντρω-
τὴ αὐτῇ προθέσθαι τὸν συναντέντον αὐτὸν. τὸ
μὲν δὲ ακόλυθον ήν, κοινὴ πάντας τε συνε-
θόλας ἐν τῷ συνόδῳ επισκόπων, αποτύπω-
σθαι τοις διατάξισι τῶν Καραχάνην Σχισμάτων
αὐτοῖς καὶ θρύλατον τὴν οἰκεμένην, κοινά-
στεις τοῖς αἱλίατοις τῶν ἐκκλησιῶν, ομονοϊ
δέ τοις τὴν ἔξεινην θεῖσταν καὶ αὐτὸς Φίλοι.
αἱλίατοις εὐχαριστήσαν, καίτοι τοις σέρρατοις
αἱλίατοις αἱλίατοις μανιάδηι καὶ πυρετοῦσι
προειρημένες αἵλιας ἔφασκε γένος αὐτὸν θραυ-
τερατόληη πεποιηθεῖσα λειδυ, οὐσατεροῦσι
απέκρυψεν διὸ τὸ πόσολων μέχειν, ταῦ-
τα αἴποκεναλύφεται απὸ διατέθεισθαι, καὶ
μήτεοις μανιάδης καὶ αἱλίατοις τελόνες
ταῦτα σέρρα μεμαρτυριεύεσθαι αἵλιας, τὸ
ἔνσωπον, εἰδὲ παρεκαλεῖσθαι συμψι-
σαδέ πάσιν ήμιν τοῖς αὐτοῖς τοσούτοις μηδενί,
τὰ μὲν αγανακτίσεις, τὰ δέ τραχαλε-
τες, τὰ δὲ ἐπιλιμνίες, τὰ δὲ καὶ δυσωπήσεις